

De Ster.

Half-Maandelijksch Tijdschrift van de Heiligen der laatste Dagen.

„Gaat dan henen, onderwijst al de volken, dezelve doopende in den naam des Vaders, en des Zoons, en des Heiligen Geestes; leerende hen onderhouden alles, wat ik U geboden heb”.

MATTHEÛS 28 : 19.

No. 4.	Abonnementsprijs per jaar:	5e Jaargang
15 Februari.	Nederland f 1,80, België fr. 4.50, Amerika \$ 1,00.	1900.

Herinneringen aan den Profeet Joseph Smith.

[Het volgende is een uittreksel van een artikel geschreven door President LORENZO SNOW, en waarin hij eenige karaktertrekken van den Profeet Joseph Smith aantoonst en eenige herinneringen uit zijne ontmoetingen met dien merkwaardigen man weergeeft.]

Toen ik den Profeet Joseph Smith voor het eerst zag, was ik ongeveer achttien jaren oud. Het was omtrent het jaar 1832, in den herfst. Men zeide, dat de Profeet te Hiram, Portage Co, Ohio, ongeveer twee mijlen van mijns vaders huis een vergadering zou houden. Daar ik velerlei over hem had hooren spreken, was mijne nieuwsgierigheid in groote mate opgewekt, en ik nam mij voor, van deze gelegenheid gebruik te maken om hem te zien en te hooren. Dientengevolge ging ik in gezelschap van eenige leden van de familie mijns vaders naar Hiram. Toen wij daar aankwamen, had het volk zich reeds in eenen kleinen tuin vergaderd; er waren nagenoeg honderd en vijftig of tweehonderd personen tegenwoordig. De vergadering was reeds begonnen en Joseph Smith stond in de deur van de woning van Vader Johnson, vanwaar hij in den tuin keek en het volk toesprak. Ik bestudeerde nauwkeurig zijne verschijning, zijne kleeding en zijne manieren, terwijl ik hem hoorde spreken. Zijne rede bepaalde zich voornamelijk tot zijne eigene ondervindingen, in het bijzonder het bezoek van den engel, en hij gaf eene sterke en machtige getuigenis aangaande deze heerlijke openbaringen. In het begin scheen hij een weinig schroomvallig te zijn en sprak op een tamelijk zachten toon, doch naar mate hij verder sprak, werd hij sterk en machtig, en scheen aan al de toehoorders het gevoel mede te deelen, dat hij eerlijk en oprecht was. Het had zekerlijk op mij dien invloed, en maakte indrukken op mij, die tot op dezen dag zijn gebleven.

Niet lang na deze vergadering doopte hij mijne moeder en twee mijner zusters, Laura en Eliza R. Snow, als leden van de Kerk, die algemeen bekend is als de „Mormoonsche Kerk.” Kort

daarna werden Joseph Smith en Sidney Rigdon door het gepeupel in den nacht van hunne bedden gesleurd; beiden werden op onmenschelijke wijze gegeeseld en in teer en vederen gerold.

..... De tweede maal, dat ik den Profeet zag, was in zijn eigen huis te Kirtland. Nadat ik aan hem voorgesteld was, noodigde hij mij uit, met hem het middagmaal te gebruiken. Hij scheen in zijn voorkomen aanmerkelijk veranderd te zijn, sedert ik hem te voren gezien had. Hij was zeer vaardig in het gesprek, en had oogenschijnlijk die terughoudendheid en schroomvalligheid verloren, waaraan hij toen scheen onderhevig te zijn. Hij was vrij en gemakkelijk in zijn onderhoud met mij, en deed mij in zijne tegenwoordigheid volkomen tehuis gevoelen. Ik kan mij die ontmoeting en dat gesprek herinneren, alsof het gisteren geweest ware. Hij zat aan het eind van de tafel en ik zat naast hem. Ik gevoelde mij zoo vrij bij hem, alsof wij jarenlang boezemvrienden waren geweest. Hij was zeer vertrouwelijk. Gedurende mijn verblijf te Kirtland in den herfst en winter van 1835 en 1836 bezocht ik de hoogeschool en ontmoette den Profeet dikwijls en onder velerlei omstandigheden somtijds in zijne woning, somtijds op de straat, somtijds wanneer hij na het sluiten van vergaderingen mij de hand gaf en op andere tijden, als hij een overzicht nam van openbare werken.

Ik zal eene gebeurtenis verhalen, die een van zijne karaktertrekken aantoonde, die, zooals ik later leerde inzien, zeer sterk bij hem was — zijn diep gevoel voor dieren. Er was te Kirtland een steile heuvel, die moest weggenomen worden, en een aantal werklieden waren daaraan bezig. President Smith was daar ook, en ik ontmoette hem met zijnen eersten raadgever, Sidney Rigdon. De Profeet nam een overzicht van het werk. Een van de broederen kwam tot den Profeet, en droeg een nest jonge muizen. Hij toonde ze aan Joseph, die, na ze schijnbaar met groote belangstelling beschouwd te hebben, tot den werkmans zeide: „Aardige, kleine, onschuldige dingen, breng ze terug en plaats hen, waar hunne moeder ze kan vinden.”

Ik woonde geregeld de vergaderingen in den Tempel bij, en hoorde den Profeet over de heerlijkste onderwerpen spreken. Somtijds was hij geheel vervuld met den Heiligen Geest, sprak als met de stem van eenen aartsengel en was vervuld met de macht van God: zijn gansche wezen straalde en zijn aangezicht was verhelderd, totdat het zoo blank was als de gedreven sneeuw.

Toen de muren van den Tempel te Nauvoo ongeveer vijftien voet hoog waren, kwam President Smith eens op een Zondagmorgen naar de plaats van vergadering, in gezelschap van een groote heer, met een schoon voorkomen, wel gebouwd en omtrent zes voet groot. Hij was een Presbyteriaansch predikant, zooals ik later vernam. Zij kwamen beiden in den Tempel en liepen tezamen den vleugel van het gebouw door. Er was eene groote vergadering volk aanwezig. Hij gaf den heer eene plaats op het platform en ging bij hem zitten. De predikant zag zeer vreemd

uit; hij had een vroom uiterlijk, scheen niet een spier van zijn gelaat te bewegen en hield zich uitermate plechtig. Als er iets gezegd werd, dat vreugde of lachen onder het volk teweegbracht, bleef de predikant volkomen bedaard, en vertoonde zelfs niet de minste verandering in de uitdrukking van zijn gelaat. De Profeet gevoelde dien morgen zeer goed eu maakte eene schoone verschijning, toen hij het platform betrad. Hij bemerkte, dat er wegens de groote menigte onder het volk een weinig verwarring was om hunne zitplaatsen te verkrijgen. Hij zag den diaken tegen den muur zitten en met zijne kin op zijn wandelstok leunen, daar hij schijnbaar zijne plichten had vergeten. De Profeet riep uit, „Heer Diaken, neem als 't u belieft dien stok van onder uwen mond weg en kom hier, en help deze menschen om zitplaatsen te vinden, en indien gij het niet doet, zal ik zelf komen en mijn handen links en rechts uitslaan, tot er ruimte voor het volk is om door de menigte heen te komen en plaatsen te verkrijgen.” Dit veroorzaakte natuurlijk eenig lachen onder het volk, maar de predikant was zoo plechtig en stil als een beeld. Na het openen der vergadering stond President Smith op en sprak met groote kracht en welsprekendheid. Bij tijden sprak hij lichtelijk, en op andere oogenblikken verklaarde hij de verborgenheden van het Koninkrijk. De verandering was zoo goed waar te nemen, dat het scheen alsof hij tot den hemel werd verheven, terwijl hij tot de menschen sprak die op aarde waren, en dan kwam hij terug tot meer bekende onderwerpen.

De Profeet was altijd zeer aangenaam en vertelde somtijds anecdoten. Ik zal er een van in zijne eigene woorden, zoo nauwkeurig als ik ze mij kan herinneren, verhalen :

„Welnu, deze anecdote, die ik u nu ga vertellen, heeft niet ten doel om eene zinspeling op het Iersche volk te maken; indien er dus eenige Iersche broederen en zusters hier zijn, wensch ik, dat zij zich niet beleedigd zullen gevoelen, want het Iersche volk is, als een regel, immer gewillig en gereed om te handelen, en is dikwijls beter in staat om zich in onverwachte omstandigheden te helpen dan het Engelsche of het Amerikaansche volk. Dit wenschte ik ten gunste van de Ieren te zeggen. Er zijn sommige menschen, sommige predikers van het Evangelie, die meenen dat zij immer ernstig moeten zijn en zich heilig moeten vertoonen, en dat zij hunne godsdienstige ideën moeten mededeelen aan een ieder, dien zij ontmoeten, waar en wanneer het ook moge zijn, en dat zij moeten trachten hun geloof aan anderen op te dringen. Ik zelf gevoel zoo niet. Indien iemand wenscht te hooren wat ik te zeggen heb, geef ik gaarne mijne getuigenis tot hem, maar ik gevoel nooit, mijne zienswijze aan iemand op te dringen. Ik heb van een predikant gehoord, die in een rijtuig reisde op een der hoofdwegen van den staat Vermont. Hij achterhaalde een Ier hield hem staande, stapte uit zijn rijtuig en sprak den Ierschen man op deze wijze aan: „Mijn waarde vriend, o mijn waarde s_{ter}vende vriend,” zeide hij op een droevigen toon, „kent gij den

betreurenswaardigen staat waarin gij u bevindt?" „O ja, mijnheer," zeide de Ier, (de woorden van laatstgenoemden werden in het vreemdluidende, grappige Iersche dialect uitgesproken), „zeker weet ik dat, mijnheer; ik ben in den Staat Vermont." Toen antwoordde de predikant op zijne stemmige manier: „Maar o, mijn waarde stervende vriend, gij verstaat mij niet, ik vrees dat gij den weg geheel en al verloren hebt." „O neen, inderdaad niet hoor," hernam de Ier, „Ik weet zeker, dat het niet het geval is; hoe kan een man op een der hoofdwegen zijnen weg verliezen?" „Maar", antwoordde de predikant, „gij verstaat mij niet. Hebt gij vrede gesloten met Jezus?" „Neen, mijnheer," zeide de Ier, „ik heb dat werkelijk niet noodig, want Jezus en ik zijn nooit oneenig geweest, mijnheer."

Joseph Smith was altijd natuurlijk en buitengewoon kalm; hij kwam nooit in verwarring of opgewondenheid door menschen of dingen, die hem omringden. Vele predikanten bezochten hem en trachten hem te betrappen, wanneer hij niet op zijn hoede was, als hij iets mocht doen, waarmede zij fout konden vinden, maar wanneer hij in gezelschap was, was zijne handelwijze altijd dezelfde. Hij maakte zich nooit aan huichelen schuldig. Hij liet zich met alle gezonde oefeningen in, en vond niet dat het balspel, het wedloopen en andere oefeningen in de open lucht onbetamelijk waren. Toen een zekere predikant in de woning van den Profeet was, zag hij toevallig uit het venster en zag den Profeet in den tuin, waar hij met een vriend aan het worstelen was. Dit en andere voorbeelden van onschuldig vermaak overtuigden den predikant van des profeten oprechtheid en algeheele vrijheid van schijnheiligheid.

Ik ontmoette den Profeet eens in zijn tehuis, toen hij bezocht werd door een aantal Indiaansche opperhoofden, die gezonden waren door hunne stammen in Georgia, daar zij van den Profeet gehoord hadden, en dat hij een man van God was; derhalve kwamen zij tot hem om raad. Hij was met hen in beraadslaging, toen ik hem een bezoek wilde brengen. De Indianen wisten, dat hij hun ware vriend was. Ik wachtte tot hij zijn gesprek geëindigd had, en de Indianen verlieten het vertrek. Zij waren de schoonste Indiaansche opperhoofden, die ik ooit gezien heb. Zij waren volmaakte beelden van gezondheid, en waren gekleed in volle Indiaansche kleeding. Na hun vertrek vertelde Broeder Joseph, wie zij waren en voor welk doel zij gekomen waren. Hij zeide mij met tranen in zijn oogen, dat hij niet in staat was hen te helpen. Hij scheen zeer aangedaan en zeer bedroefd te zijn, gedurende den ganschen duur van ons gesprek, dat daarop volgde.

Een andere sterke trek van het karakter van den Profeet was zijn onschuldig vertrouwen in de menschen. Ik wil eene gebeurtenis verhalen, die ik mij herinner, en die hiervan een voorbeeld is: Toen hij op zekeren morgen door de straten van Nauvoo ging, ontmoette hij een broeder, die over iets zeer bekommerd scheen te zijn. Hij zag er uit alsof hij in eene groote moeilijkheid was. De Profeet sprak hem vriendelijk aan, en vroeg hem

wat hem verontruste. De man zeide: „Ik ben in groote moeite; ik heb schuld aan iemand, die mij vervolgt, en ik heb geen cent om hem te betalen.” De profeet vroeg hem hoeveel zijn schuld bedroeg. „Vijf en twintig dollar,” antwoordde de man. „O, is dat alles?” vroeg de Profeet, terwijl hij zijne hand in den zak stak. en den man vijf en twintig dollar gaf, zeggende: „Zie hier, betaal uwe schuld, en God zegene u.” De profeet stelde geene vragen aangaande de schuld, zooals de meeste menschen zouden gedaan hebben, maar toen hij den man in ellende zag, werd zijn medelijden zoo volkomen opgewekt, dat hij blijde was, in staat te zijn hem te helpen, zonder verder eenige vragen aan hem te richten.

Tegen het laatste gedeelte van zijn leven werd Joseph Smith een meester in kracht en invloed over zijne medemenschen. Dit feit werd bij mijne terugkomst van eene zending naar Europa zeer levendig tot mijne aandacht gebracht. Ik merkte op en zeide hem zelfs, dat hij veel veranderd was, sedert ik hem het laatst gezien had; dat hij sterker en machtiger geworden was. Hij erkende dit en zeide, dat de Heere hem met een grooter deel van Zijnen Geest had bedeeld.

Op zekeren dag riep hij de broederen van de Twaalf Apostelen, alsmede andere voorname Ouderlingen van de Kerk te zamen, om hun hunne verschillende werkzaamheden en zendingen aan te wijzen. Elkeen zat neer en wachtte met veel bezorgdheid om het woord van den Profeet aangaande zijne aanstaande plichten te vernemen. Zij gevoelden, dat zij in de tegenwoordigheid van een hooger wezen waren. Toen hij te Kirtland was, scheen de Profeet niet die mate van sterkte en macht te bezitten, en sommige van zijne broederen waren niet bevreesd om zich tegen hem te verzetten en hem zelfs te bedreigen. Het gepeupel schoolde samen om hem letsel aan te doen, en hij moest vlieden voor het behoud van zijn leven; maar in latere jaren was hij zoo sterk geworden in de macht van God, dat het volk het gevoelde. Zoo was het bij deze gelegenheid. De Ouderlingen erkenden zijne hoogere kracht. „Broeder Brigham,” zeide hij, „ik wensch, dat u naar de Oostelijke Staten zult gaan, om de zaken van de Kerk aldaar te bezorgen, en Broeder Kimball mag u vergezellen.” Zich tot een ander wendende zeide hij, „geef gij uwe aandacht aan het uitgeven van onze Courant,” en droeg zoo aan een ieder zijne bijzondere zending op; en allen namen zijn woord als de wil des Heeren aan.

Bij eene andere gelegenheid was Joseph Smith aan het balspelen met eenige jonge mannen te Nauvoo. Toen zijn broeder Hyrum dit zag, wenschte hij den Profeet te vermanen, en hij berispte hem zelfs, zeggende dat zulk een gedrag eenen Profeet des Heeren niet betaamde. De Profeet antwoordde op een zachten toon, „Broeder Hyrum, mijne gemeenschap met de jongens, in een onschuldig vermaak zooals dit, doet mij in geen opzicht eenig kwaad, maar daarentegen maakt het hen gelukkig, en neigt het hunne harten meer tot het mijne, en wie weet, of er niet onder hen jonge mannen zijn, die eens hun leven voor mij mochten geven”.

De Profeet had de macht om eenen bijzonderen indruk te maken op allen, die met hem in aanraking kwamen. Er was iets in hem, dat tot hunne harten ging. Dit was voornamelijk het geval met broederen, als zij van hem hunne aanstelling ontvingen om uit te gaan en het Evangelie te prediken. De inspiratie, die uit hem voortvloeide, nam hunne zielen in beslag, en zijne woorden drongen tot in de binnenste schuilhoeken van hun wezen door. Zij hadden hem lief, en geloofden in hem, en waren bereid om alles te doen wat hij gelaste voor de bevordering van het werk van God. Hij vervulde hen met de macht van zijne tegenwoordigheid, en de getuigenis van zijne profetische zending doorstroomde hen. Er zijn in de wereld vele menschen, die eenen buitengewonen geest van vriendschap en warmte bezitten, welken allen, die met hen in aanraking komen, gevoelen. Zulke mannen heb ik dikwijls ontmoet, doch nog nooit heb ik een anderen persoon aangetroffen, in wiens gezelschap ik den zonderlingen, machtigen invloed gevoelde, dien ik in de tegenwoordigheid van den Profeet Joseph Smith ondervond. Het was door de groote mate van den Geest van God, dien hij bezat; slechts het drukken zijner hand zou iemand reeds met dezen invloed doen vervuld worden, en ieder gevoelig wezen wist, dat het de hand van een buitengewoon wezen drukte.

. Ik weet, dat Joseph Smith een waar Profeet des levenden Gods was. Ik getuig, dat hij God gezien heeft en Zijnen Zoon Jezus Christus, en dat Hij met hen gesproken heeft. De Heere heeft mij deze levende getuigenis gegeven, en zij heeft in mijne ziel gebrand, sedert ik ze heb ontvangen. En nu geef ik ze tot de gansche wereld. Ik getuig niet alleen tot alle menschen, dat Joseph Smith van God gezonden was, en dat het werk, dat door hem opgericht werd, het werk van God is, maar ik waarschuw alle natiën aangaande de voorspellingen door den Profeet gedaan, en geef op de plechtigste wijze getuigenis, dat ik weet dat zij waarachtig zijn.

Mededeeling.

Wij ontvingen een bericht van Ouderling W. W. FRANCIS, zeggende, dat hij en de andere reizigers, die hier den 16den Januari zijn vertrokken, na eene zeereis van 18 dagen, den 5den Februari welbehouden te New York zijn aangekomen.

Te hopen is zoowel een plicht als een steun. Hij die ophoudt met hoop in de toekomst te blikken, houdt ook op met zijn ganschen wil te werken in het tegenwoordige. Zoolang wij werk te doen hebben of lasten te dragen hebben, laat ons naar iets beters uitzien en hopen, dan hetgeen wij nu bezitten. Wij zouden bij hetgeen de tegenwoordige tijd ons geeft, niet moeten blijven staan, hoewel wij daarmee behooren tevreden te zijn.

De Geschiedenis herhaalt zichzelf.

Er schijnt eene booze neiging in de harten der menschen te zijn, die hen aanspoort om de grootste zegeningen, die tot hen komen, te wederstaan. Al de groote uitvindingen en ontdekkingen, die aan het menschdom veel gemak, benooidgheden en weelde des levens hebben gebracht, hebben tegenstand van den hevigsten graad ondervonden, en die uitvinders en ontdekkers, tot wier nagedachtenis men nu monumenten opricht en die een ieder nu gaarne eert, werden door hunne tijdgenoten met hoon en bestraffing bejegend, en werden aan alle zijden met ontmoediging van iederen denkbaren vorm begroet.

De dingen, die veroordeeld worden door het eene geslacht, worden toegejuicht door het volgende, en de grootste mannen, welke de wereld ooit gekend heeft, werden gedurende hunnen levens-tijd niet gewaardeerd.

De Profeten van ouds, die aan hunne medemenschen het woord Gods gaven, werden vervolgd en gedood door degenen, tot wie zij gezonden waren te prediken, maar hunne woorden worden nu aangehaald, en over de geheele wereld wordt hun lof in vele verschillende talen bezongen. De Zaligmaker Zelf was geene uitzondering op den regel, hoewel Hij tot de aarde kwam om de grootste zegeningen, die den mensch konden gegeven worden, aan te bieden, en Hij Zijn leven gewillig als een offer gaf, opdat allen die in Hem geloofden, het eeuwige leven mochten hebben. Hij werd vervolgd en gehoond, valschelijk beschuldigd, bespuwd, met doornen gekroond, en gekruisigd, terwijl heden Zijn naam door honderden millioenen met den grootsten eerbied wordt genoemd. En toch schijnen velen van degenen, die de grootste aanbidding schijnen te brengen, bezielde te zijn met denzelfden geest, die de Joden tot hunne vervolgingen aandreef, en zoude Hij voor de tweede maal verschijnen en dezelfde leer verkondigen, die Hij leerde toen Hij op aarde was, zouden zij gereed zijn om uit te roepen „Kruisigt Hem.” Dit is bewezen door de behandeling, die aan Zijne dienstknechten wordt gegeven, die in de wereld uitgaan en dezelfde beginselen leeren, welke door Christus en Zijne Apostelen in vroegere dagen geleerd werden.

In deze laatste dagen heeft God wederom het Evangelielicht in zijne reinheid geopenbaard als in de dagen van ouds, maar de menschen zijn nu niet meer gewillig om het te ontvangen dan in de dagen van onzen Verlosser. Aan Joseph Smith, den Profeet der negentiende eeuw, werd eene gelijksoortige ontvangst verleend als aan den Zaligmaker. Vervolging, veroordeeling, en martelaarschap waren zijn deel, en de discipelen, die in hem geloofd hebben en geroepen zijn geworden, gelijk de Apostelen van onzen Heere, hebben eene behandeling ontvangen gelijk die van vroeger. Er is een troost in de gedachte, dat dezelfde gevolgen zullen plaats vinden, en na verloop van tijd zal de wereld de goddelijke zending van den Profeet dezer dagen erkennen, zooals zij nu de zending van den Heiland en van de profeten der oude tijden erkent. A. W.

Mijne Bekeering.

Als voor 't eerst de knecht des Heeren
Tot mij kwam met 't god'lijk woord,
Zeide: „gij moet u bekeeren,”
Toen wilde ik mij niet verneënen,
'k Heb hem schier niet aangehoord.

'k Had bekeering niet van noode,
Dacht ik in mijn ongelooft,
Hoe ook de Evangeliebode
Mij tot onzen Heiland noodde,
'k Bleef voor zijne roepstem doof.

Ik ontving een paar traktaatjes,
Boekjes der „Mormonenkerk”;
Nu, ik las wel in die blaadjes,
Maar ik dacht: „'t zijn toch maar praatjes,
En 't is alles geikkenwerk.”

„Heiligen der Laatste Dagen!”
Neen, maar dat wordt al te mal.
'k Vat niet, hoe men 't durft te wagen,
Zulk een schoonen naam te dragen;
O, hoe groot is 's menschen val!

'k Wilde tot geen kerk behooren,
Vrij van alle sektenleer.
Zou 'k dan naar dien zend'ling hooren?
Neen, dat kon mij niet bekoren,
'k Sprak hem tegen telkens weër.

Doch ik wilde eerlijk wezen,
Wandlen recht van geest en zin;
'k Zou dien zendeling niet vreezou!
'k Ging met hem den Bijbel lezen,
Trad met hem het strijdperk in.

Maar — Gods geest werkt wonderbaarlijk;
Juist door 't strijden met den knecht
Van den Heere, merkte ik klaarlijk,
Hoe ik menigwerf bezwaarlijk
Zeggen kon: ik heb het recht.

Wilde ik naar den Bijbel leven,
Zeggen, dat het waarheid is,
Wat men daarin vindt beschreven,
Dan — 'k moest het gewonnen geven —
Was mijn zienswijs deerlijk mis.

Hij hield aan, die knecht des Heeren,
Liet niet spoedig van mij af;
'k Zal hem steeds gedenken, eeren,
'k Mocht van zonde mij bekeeren,
Door de kracht, die God mij gaf.

'k Werd gedoopt, werd weërgeboren.
Ving een beter leven aan;
De oude mensch — hij ging verloren;
'k Mocht tot Godes volk behooren,
Streven om vooruit te gaan,

'k Weet het: mijn bedreven zonden
Waren veel en groot en zwaar,
Maar 'k heb heul bij 't kruis gevonden.
'k Darf te zeggen, onomwonden:
„'k Vraag — ik kreeg vergeving daar.”

Helpt mij God, 'k zal trouw mij toonen,
Nooit verlaten deze leer.
Laat de wereld spotten, boonen,
Ik blijf toch bij de „Mormonen,”
Want dan blijf ik bij den Heer.

TIEMKE KOOIJMAN, *Amsterdam.*

Aangekomen.

Den 4den Februari zijn welbehouden te Rotterdam aangekomen Ouderlingen GERARD B. DENKERS, HENDRIK BEL, LAMBERTUS J. KRAGT en JAN TINGEN, allen van Ogden, Utah.

Ouderling DENKERS is de Arnhemse Conferentie als arbeidsveld aangewezen. Ouderling BEL is in de Amsterdamsche Conferentie geplaatst en Broeder TINGEN in de Groninger Afdeeling.

Den 9den Februari zijn van Zion aangekomen Ouderlingen STANLEY F. TAYLOR en LA FAYETTE T. WHITNEY, beiden van Salt Lake City, Utah.

Ouderling TAYLOR is geroepen in de Amsterdamsche, en Ouderling WHITNEY in de Rotterdamsche Conferentie te arbeiden.

De Ster.

Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

ALF. L. FARRELL, 120 Izaäk Hubertstraat, Rotterdam.

Die „Verschrikkelijke Mormonen”

Onze aandacht werd door een vriend op een stuk getrokken ruim anderhalve kolom groot, in den Nieuwen Sprökkelaar, *Christelijk Weekblad*, van den 5den Jan. jl. en overgenomen uit het Evang. Zdbl., en waarin men hoogst waarschijnlijk vermeent het „Mormonisme” terdege wederom ontmaskerd, en door den machtigen (?) voet der leugen en hoorenzeggen een flinke schrede ten achteren te hebben gestooten.

Noch is dit enkel de eerste of de tweede keer, dat wij in dit *Christelijke* Nieuwsblad beschrijvingen hebben gelezen, welke uitbraakten over het „schandelijk bedrijf en tuchtelozen wandel” wegens het veelvoudig huwelijksleven enz. onder de „Mormonen.”

Na een reeks van de grootste onwaarheden aangehaald te hebben, wordt zoo pleitend en menschlievend mogelijk de volgende vraag gesteld:

„En dat schandelijk bedrijf zal het Amerikaansch Christendom stilzwijgend aanzien; eene gemeenschap in zijn midden dulden, die de eenvoudigste menschenrechten, zelfs bij den Roodhuid-Indiaan erkend, vertraagt?”

Zeer wonderlijk inderdaad zoude het zijn, indien het Amerikaansche Christendom, of ook zelfs het gansche Christendom al de verschrikkelijke dingen, (zelfs te ongeloofwaardig en gemeen om te herhalen) zoude willen dulden, terwijl het halsbrekend aan het werk gaat om hen (de Mormonen) op allerlei wijze te vervolgen, te verdrukken, te bespotten, te hoonen, en ook al te vaak, zonder gericht of rechter, hen om het leven te brengen voor het geringste dat zij doen kunnen, dat niet als overeenkomstig met het heilige (?) algemeene gevoel en verheven (?) idee van het verontwaardigde Christendom wordt beschouwd! Dat niet het minst van hetgeen door dezen haatstichtenden dwarlwind in zijne beschrijving der zaak beweerd wordt, zou ten uitvoer kunnen gebracht worden, en vooral niet door de Mormonen, zonder dat vóór zonsondergang een algemeen bloedbad aangericht zoude worden, is voor ieder, die eenigszins met de verhouding van de wereld tegenover dat verschrikkelijke (?) volk op de hoogte is, zeer duidelijk in te zien en dat zonder de verbeeldingskracht buitensporig te rekken. Het is daarom dan ook tevergeefs, dat wij de ruimte en onzen kostbaren tijd verspelen om hier en daar verder over uit te weiden.

Wat de door den beschrijver gestelde en bovenvermelde vraag betreft echter, wenschen wij te zeggen, dat indien alles wat men hoort en alles wat men even zoo goed als ziet, gelooven moet,

dan is het gansch onnoodig buiten de grenzen van het zoogenaamde Christendom te gaan zoeken om zedeloosze praktijken, dierlijke harts-tochten, schandelijk bedrijf en de ontucht, zonder de minste „gewetenswroeging”, gediend en vergodelijkt te zien. Indien wij al hetgeen ons gezegd wordt, ja, indien wij er een redelijk gedeelte van als waarheid zouden aannemen, dan is het met recht, dat de Roodhuid-Indiaan uit het verre Westen (Utah) of zelfs de Arabieren uit Afrika hunne hoofden in verlegenheid zouden verbergen bij het zien overtreden zoowel der goddelijke als der natuurwetten, welke wij dienen in den hoogsten graad te erkennen, en in overeenkomst met den geest en meening waarvan wij, indien om geen andere reden, dan om des gewetenswil te handelen hebben.

Het is echter ons doel niet om een gedrukte schilderij van den Christen(?) wandel te maken, en die dan ter bezichtiging en beoordeeling van het publiek, door alle werelddeelen heen te slepen ten einde alle andersgezinden dan onszelven tot onze zienswijze over te halen, of om diegenen welke een onbehoorlijk leven leiden, langs dezen weg te doen bekeeren en hunnen ontuchtigen wandel te verzaken. Neen; want wij meenen in geen deele, in welk opzicht dan ook beschouwd, zulk een wijze van handelen te kunnen ontdekken in de roeping en lastgeving van iemand, welke zich voordoet als een ware discipel van den Zoon van God.

Dat de komst van Christus hoofdzakelijk was, niet rechtvaardigen maar zondaars tot bekeering te roepen, en dezelve van de banden des doods en de eeuwige verdoemenis te redden, is een feit, dat klaar blijkt boven alle anderen in het heilig woord van God vervat; en wanneer wij onszelven de vraag stellen: „Wat zou Christus doen,” indien Hij persoonlijk op aarde ware, en het Zich voor zoude nemen om een zondig volk van zijne dwaalwegen terug te roepen, en hetzelfde op het goede spoor te helpen, verzekert ons het antwoord ten minste van dit feit, n.l.: dat Hij niet op een afstand zou staan en, door middel van het tijdschrift, waarvan Hij de Redacteur was, liegen en schelden en allerlei kwade geruchten aangaande dat volk tot al de beschaafde natiën der aarde verkondigen, in de hoop Zijn doel langs dezen weg te bereiken. Indien Hij, Die ons in al het goede is voorgegaan, van dergelijke maatregelen geen gebruik zoude maken, hebben wij als Zijne kinderen en navolgers, ja Zijne discipelen, daar dan aanspraak of recht op? Een iegelijk, die met waren godsdienst en de handelwijze van onzen goeden Herder eenigszins bekend is, moet hierop zonder twijfelmoedigheid antwoorden: neen — neen.

Het laat zich gevoelen, dat deze manier van doen in den vollen zin des woords (daar leugentaal en spotternij geen bewijzen zijn) den waren Christen, en voornamelijk diegenen welke vermeenen het bestuur der gemeente Gods te hebben op aarde, *onwaardig* is. Om ons discipelschap op behoorlijke wijze te handhaven en waar te nemen, dient men, zou men wel eens denken, gelijk onze geliefde Heer en Zaligmaker, Die voor ons allen en in alles een volmaakt voorbeeld is geweest, eerst zelf vooruit te gaan, den maatstaf

gevende in hetgeen Gode aangenaam is, immer aan de ondeugden en diepgevallenen toeroepende: komt, volgt mij na; hier is de weg, de waarheid en het leven! ook niet in onze harten gevoelende, dat wanneer ons niet gehoorzaamd wordt, wij onszelf wreken moeten op diegenen, welke ondanks onze vele pogingen weigeren te gelooven, te handelen en zich te gedragen juist op zoodanige wijze die ons zoude welgevallen, — want, zegt God, „Mij komt de wreke toe, Ik zal het vergelden.”

In de hoofdregels van genoemd blad, maakt men van eene aanhaling uit Zach. 8 : 19 gebruik, als volgt: „Heb de waarheid en den vrede lief;” en na gelezen en vernomen te hebben, dat het stuk, waarin wij stof tot een onderwerp hebben gevonden, bijkans zoo talrijk in onwaarheden als woorden is, en evenveel *vrede* als *waarheid* aan den dag legt, rijst onwillekeurig de vraag in ons op, of dergelijke schrijftuurplaatsen wel in ernst of uit spotternij gebezigd worden? Indien in ernst, dan bejamenen wij inderdaad de *waarheid* en den *vrede*; indien uit spotternij, dan gaat het nog al.

Om zijne beschrijving te eindigen, (na uitgebreid te hebben over de „leer van de bloedverzoening,” waarvan iedere schooljongen volkomen bewust is dat dergelijke leerstelling onmogelijk gehandhaafd of ten uitvoer zou kunnen gebracht worden, ten eerste, omdat de wetten des lands zulks op straf van den dood verbieden, en ten tweede, omdat een klein onderzoek doet weten, dat bloedvergieting, door wien dan ook verricht, volgens de „Mormoonsche” leer een onverzoenlijke zonde is) verlicht onze vriend zijne benauwdheid wat, door nog een portie venijn te kunnen overgeven in het volgende:

„Welbewust alle leugen, die in hun ziel opklimt, rechtvaardigen met de bewering, dat God hun die heeft geopenbaard!”

Dat de „Mormonen” zich op openbaring beroepen, welbewust dat het geen leugen is wanneer zij zulks beweren, en tevens wetende, dat God hun geen leugen zoude openbaren, is volkomen waar; want de „Mormonen” gelooven in den Bijbel, en die verklaart ons, dat „Als er geen profetie is, wordt het volk ontbloot” Spreuken 29 : 18.

In Amos 3 : 7 lezen wij: „Gewis de Heere Heere zal geen ding doen, tenzij Hij Zijne verborgenheid aan Zijne knechten de Profeten geopenbaard hebbe.”

Heeft Paulus immers ook niet in zeer duidelijke woorden gezegd tot de Efeziërs, 4 : 11, 12, 13, 14. „En dezelve heeft gegeven sommigen tot Apostelen, en sommigen tot Profeten, (en dientengevolge Profetie) en sommigen tot Evangelisten, en sommigen tot Herders en Leeraars; tot de volmaking der heiligen, tot het werk der bediening, tot opbouwning des lichaams van Christus; totdat wij allen zullen komen tot de eenigheid des geloofs en der kennis van den Zoon Gods. tot eenen volkomen man, tot de mate van de groote der volheid van Christus; opdat wij niet meer kinderen zouden zijn, die als de vloed bewogen en omgevoerd worden met allen wind der leer, door de bedriegerij der menschen, door arglistigheid, om listiglijk tot dwaling te brengen?”

Zijn wij nu ALLEN tot de EENIGHEID des geloofs en der kennis van den Zoon Gods gekomen? Kom nu, geliefde Christenvriend, verklaar ons toch eens, *zijn wij tot de eenigheid des geloofs gekomen?* En hebben de „Mormonen” niet gelijk, dat zij zich volkomen op openbaring beroepen? Kunnen onze vrienden één schriftuurplaats aanduiden, waaruit wij te verstaan hebben, dat openbaring kan gemist worden, alvorens dat *wij allen tot de eenigheid des geloofs en der kennis van den Zoon van God, tot eenen volkomen man, tot de mate van de groote der volheid van Christus gekomen zijn?* Neen, onmogelijk; en toch, niettegenstaande dit ontegensprekelijke feit, „welbewust alle leugen” (?) verheft zich de stem van het algemeene zoogenaamde Christendom en verklaart, dat dergelijks niet meer bestaat, en dat Apostelen, Profeten, enz., waarvan Paulus zeide dat zij moesten zijn *tot de volmaking der heiligen*, tot het werk der bediening, tot *opbouwning des lichaams van Christus*, NIET MEER NOODIG zijn; en dan, om de mate hunner dwaling te voltrekken, hebben velen de stoutheid te beweren, op den koop toe, dat het onderhouden der geboden Gods alles ijdelheid is, en dat GELOOF ALLEEN voldoende is. Zondigt een beetje, liegt wat, bedriegt wel eens, in kort, leeft in vollen draf in het midden der wereld; eet, drinkt en weest vroolijk, en zoudt gij soms morgen komen te sterven, het zal alles wel met u gaan, mits dat gij maar blijft gelooven. En dit zijn die uitverkorene zicltjes, welke meenen zooveel dwaling, ondeugd, zonde en verdorvenheid onder de „Mormonen” en in hunne leer te kunnen ontdekken!!! Broeders, verzaakt toch uwe blindheid, en trek! éérst den balk uit uw eigen oog, en dan zult gij de zaak met een heel ander idee gaan inzien. Laat geen vijandschap eene scheiding tusschen u en het goede maken. Baant u toch eenen uitweg door den eierdop der beknopte geboden en valsche leerstelsels der menschen heen, en aanschouwt de schoone buitenwereld van het „Mormonisme,” het zuivere, onvervalschte en waarachtige geopenbaarde woord van God; onderzoekt hetzelfde met een biddend verlangen om God en Zijnen geliefden Zoon Jezus Christus te leeren kennen, en gij zult gewisselijk rust en uitkomst vinden voor uwe vermoeide, aan gevaar blootgestelde, en nog immer twijfelende zielen.

Bij deze gelegenheid geven wij gaarne te kennen, dat wij alhier, en in bijna al de andere voorname steden des lands gestationeerd zijn, en het zal ons immer hoogst aangenaam wezen om alle verlangde en noodige inlichtingen te verschaffen betreffende onze leer, of liever gezegd, de leer van Jezus Christus, opdat niemand verder alleen op hooren zeggen, hoeve te handelen, of hunne *dwaasheid* te doen blijken door in deze, of welke zaak ook, te handelen *zonder te weten*.

Dat het „Mormonisme” de waarheid is, en dat allen dezen weg te bewandelen hebben, willen zij bij des hemels poort aanlanden, laat zich heel spoedig begrijpen door vergelijking van deszelfs beginselen met die van den Bijbel; en het heeft ook juist geen profetische verklaring van noode, om te kunnen inzien, dat het

ten slotte, trots alle tegenwerking op allerlei wijze door den vijand aangewend, zal zegevieren en triomfeeren.

Tot staving van deze meening diene:

„Het volgende is een uittreksel van een verslag, dat gegeven werd door een predikant, Ds. W. D. Cornell in den staat Wisconsin, als een gevolg van zijn bezoek te Salt-Lake City. Het toont aan, hoe de wereld langzamerhand overtuigd wordt van de macht der beginselen, die gepredikt worden door de Heiligen der laatste Dagen en hoe zij den man beschouwt, welken God daargesteld heeft om Zijn volk te leiden in deze dagen. Cornell zegt omtrent President Snow dat hij een der beminlijkste mannen is, die hij ooit ontmoet heeft, een man, die de bijzondere bekaamheid heeft, om iemand in eens te ontdoen van alle ongemakkelijkheid in zijne tegenwoordigheid, een meester in de kunst van conversatie, met een zeldzame begaafdheid des geestes, die hem in staat stelt, u een rustig welkom te doen gevoelen in zijn bijzijn. President Snow is een veredeld man, in verstand, ziel en lichaam. Zijn taal is voortreffelijk, diplomatisch, vriendelijk en geletterd. Zijne manieren toonen de uitnemendheid der scholen aan. De gewone wijze van zijn geest is zoo innemend als van een kind. Gij wordt tot hem aangetrokken. Gij zijt verheugd met hem. Gij spreekt met hem, hij bevalt u. Gij bezoekt hem lang, gij hebt hem lief. En toch, is hij een „Mormoon!” Wel, indien het „Mormonisme” ooit voo spoedig is om van President Snow een ruw en onbeschoft man te maken, heeft het inderdaad veel te doen. Indien het „Mormonisme” de vereenigde macht geweest is om aan de wereld een man te geven zoo bedaard van geest, zoo begaafd als hij is, en gezond van verstand, moet er zekerlijk iets goeds zijn in het „Mormonisme”.

Vanaf den dag, dat de Kerk georganiseerd werd op 6 April 1830, tot heden, is geen Kerk zoo krachtig en zelfopofferend geweest in hare zendingspogingen. Wanneer wij de hoofdzakelijke bewijzen van den godsdienst zelf nemen, kunnen wij niet anders dan haar succes erkennen. De volkstelling van 1890 bericht, 1.058 „Mormoonsche” leden in den staat Nebraska. 1.106 in Kansas, 1.336 in Wyoming, 1.396 in California, 1.540 in Michigan, 1.762 in Colorado, 5.303 in Iowa, 6.500 in Arizona, 14,972 in Idaho. In Utah zijn de „Mormonen” ongeveer drie vijfden van de geheele bevolking, die 280.000 is. In 1897 verkregen de Congregationale Kerken ongeveer 12.600; de Presbyteriaansche ongeveer 17.000; de Methodist Episcopaaalsche ongeveer 19.700; de „Mormonen” 63.000 bekeerlingen. Met een ledental, dat alleen een vijftiende deel is van deze drie godsdiensten, verkreeg de „Mormoonsche” Kerk een 13.000 tal meer dan allen te zamen. Het bovenvermelde is in zich zelf genoeg om een geest van werkzaamheid en opoffering op te wekken in de personen van elken Katholiek of Protestant. Wij verwonderen ons, wat er van terecht zal komen. Indien de „Mormonen” de de vraag moesten beantwoorden, zouden zij zeggen: „Allen zullen

nog „Mormonen” worden. Het is hun geloof zoo goed als hunne hoop, en deze twee worden gevoegd bij hunne vereenigde pogingen om elken anderen vorm van het Christendom op dit vasteland in hunnen godsdienst te doen wegsmelten. Indien wij ons zelven vragen, hoe lang zal het hun nemen dit te doen, kan ik ongeveer antwoorden, dat met den tegenwoordigen spoed van vermeerdering over geheel het Protestantisme en Roomsch-Katholicisme, een andere honderd jaren van Amerika en Amerikaansch Protestantisme en Amerikaansch Roomsch-Katholicisme, een „Mormoonsch” kamp zullen maken. Dit schijnt onmogelijk, weet ik, voor u, maar wilt u zoo goed zijn mij uit te leggen, hoe het „Mormonisme” met de bekwaamheid om 13 000 meer bekeerlingen te maken in een jaar dan het geheele vereenigde Protestantisme, ten laatste kan falen om geheel het Protestantisme en de Roomsch-Katholieke kerk in zich op te nemen. Gij zegt, „nooit!” Maar, mijne vriendelijke lezers, de cijfers boven aangehaald drukken feiten uit, en de feiten zijn, dat het „Mormonisme” al de andere godsdienstige lichamen in dit land achter zich laat, en indien het zoo voortgaat te doen, is er niets dan een algemeen eindsucces om zijn pogingen te bekronen. Wat kan gedaan worden om dezen vloed van vermeerdering in de „Mormoonsche” Kerk te doen ophouden? Ah, God weet het alleen, predikers en staatslieden niet.”

Wat Geloof is.

Geloof is in werkelijkheid inzicht, en getrouwheid daaraan. Wij zijn zoo gewoon, geloof alleen in verbinding met deszelfs godsdienstige zijde te beschouwen, dat wij over het hoofd zien de waarheid, dat overal geloof de grootste voorwaarde is tot succes, macht en vreugde. Iedereen met twee oogen in zijn hoofd kan de oppervlakkige zijden van den toestand zien; maar hij, die deszelfs innerlijke bestanddeelen onderscheidt, en de zaak op grond van die waarneming behandelt, is degene, die er meester van wordt. Er zullen genoeg lompe menschen zijn, om hem te ontmoedigen, maar indien zijn inzicht juist is en hij den moed heeft volgens hetzelfde te handelen, zal hij, zooals een Columbus, zijne nieuwe wereld ontdekken. Van een andere zijde beschouwd, verbindt zich deze hoedanigheid ook met de diepste persoonlijke voldoeningen van het leven. Indien gij iets niet wilt gelooven, totdat de eene of andere redekaveler het bewezen heeft, zult gij in eene zeer harde, nauwe, droevige wereld leven; maar indien gij inzicht hebt, om te zien, hetgeen nog niet bewezen is geworden en misschien nooit kan zijn, dan zult gij vinden, dat zich uw persoonlijke gezichtseinder oneindig verder uitstrekt en dat de bronnen van vreugde zich vermenigvuldigen meer dan gij kunt omvatten. God heeft de wereld zoo gemaakt, dat daarin de beste dingen niet waarneembaar zijn slechts door de oogen des lichaams; het gezicht des geestes en van het verstand moet ze versterken en daaraan toevoegen. „Wat ter wereld”, zegt gij, „ziet die man in dat kleine sproetelige vrouwtje,

dat geen tweeden blik tot zich zou trekken? Liefde maakt zich toch aan vreemde streken schuldig!” Oh! maar het is niet alleen liefde, maar geloof dat hier vertegenwoordigd is. Hij ziet in haar hetgeen gij niet kunt zien; en de rustige, liefdevolle blik, dien zij hem geeft, is er slechts een aanduiding van. Welk een arme wereld is het, wanneer alles wat er in is, door het oog van een hond kan gezien worden! Maar daar is in dezelve meer dan alles wat het bekwaamste brein en het reinste hart, door menschelijke oogen schouwende, kan zien.

Public Opinion.

De Zending in andere Landen.

Het volgende is genomen uit het schrijven van Ouderling H. G. Greensides, arbeidende in Nieuw Zuid Wales, Australia, en toont aan, dat de Heiligen aan de andere zijde dezer aarde met denzelfden geest van het Evangelie bezielde zijn als de leden van de Kerk in de landen, waarin wij ons bevinden, en dat de Heere de geloovigen begunstigt, waar zij ook mogen zijn. Een oude zuster, die op den leeftijd van 76 jaren de waarheid aannam, en die gedurende de laatsts vijf jaren niet in staat geweest was enig werk te doen en al dien tijd was ziek geweest, werd door het gehoorzamen aan de verordening van den doop geheel tot kracht en gezondheid hersteld. Zij verhaalt, dat toen zij eens krank te bed lag, de Heere Zijne hand op haar hoofd plaatste, dat zij de hand zag en gevoelde, en eene stem hoorde, zeggende: „Kom naderbij, Mijn kind, en Ik zal u zegenen.” De hand was omringd door een schoon licht. Zij stond op, wandelde een paar stappen en werd van die stonde aan beter. Deze oude zuster had ook verscheidene vizioenen; een van deze verhaalt zij als volgt: „Alvorens mij dien avond ter ruste te begeven, knielde ik bij mijn bed neer en bad om Gods leiding. Gedurende den nacht zag ik in mijnen slaap een schoon en groot gebouw van witte steen, en opgericht op den top van eenen hoogen berg. Ik zag ook duizenden menschen van alle natiën der wereld, tot dezen berg samenstromen. Allen schenen gelukkig te zijn, terwijl zij voortgingen, en naar den berg voor hen heenwezen.” Toen de Zendeling haar de leerstelling van vergadering verklaarde, en haar eene fotografie van den Tempel toonde, riep zij uit: „Maar, dat is het huis, dat ik in mijnen droom heb gezien.”

Toen de Zendingen in die streek vertoefden, brachten zij ook een bezoek bij een predikant, die, toen hij vernam wie zij waren, woedend werd en hen op allerlei wijze beleedigde. Hij had een vijfuren-lange woordenstrijd met de Zendingen, en waar-schuwde hen, dat hij tot het uiterste tegen hen zou strijden. Eenigen tijd later bezochten de Ouderlingen die landstreek weer en vonden het volk zeer tegen hen verbitterd; maar tot hunne verwondering vernamen zij, dat de predikant genoodzaakt was

geworden zijn ambt neer te leggen, wyl hij zijne spraak verloren had. Aldus schijnt zijne bedreiging, dat hij tot het uiterste tegen de Zendingen zoude strijden, met een vloek op zijn eigen hoofd terneder gekomen te zijn.

Gedurende het jaar 1899 zijn in de Deensche Zending 148 personen gedoopt. De Kerk telt in Denemarken 1435 zielen, en er zijn 58 Zendingen van Zion aldaar werkzaam.

De Zending in Noorwegen heeft gedurende datzelfde tijdperk 102 personen door den doop in de Kerk opgenomen, en telt 1216 zielen. Het aantal harer Zendingen is 40.

In Zweden zijn 183 personen gedoopt. Het aantal zielen in die Zending bedraagt 2781, behalve 60 Zendingen, die in dat gedeelte van den wijngaard des Heeren arbeiden.

Notitie.

Den Heiligen in deze Zending wordt bekend gemaakt, dat er voorloopig geene gelegenheid zal zijn om naar Zion te emigreeren. Deze maatregel heeft ook toepassing op diegenen, welke reeds ingeschreven waren om in de maand Maart te vertrekken, doch wij hopen, dat zij in staat zullen zijn om zich, zonder eenige noemenswaardige moeilijkheid te ondervinden, in deze onverwachte en onvermijdelijke omstandigheid te schikken, en hunne zaken zoo in te richten, dat zij eenige weken of des noods eenige maanden kunnen wachten. Wanneer de tegenwoordige bepaling zal opgeheven zijn, zal de „*Ster*” daarvan bericht geven.

A. L. FARRELL.

Overleden.

Den 5den Februari stierf te Rotterdam na eene ziekte van eenige weken MARTINA MARIA, dochtertje van Broeder en zuster M. DALEBOUT. Het kindje was omtrent 18 maanden oud.

Zuster ADRIANA GROOTEPAS, geb. BIJKERK, is den 9den Februari te Rotterdam in den ouderdom van bijna 59 jaren na eene korte ziekte overleden. Zij nam het Evangelie aan in het jaar 1891, en heeft zich sedert dien tijd immer getrouw en waarheidslievend betoond. Zij verwachtte eene heerlijke verschijning in den morgen der eerste opstanding, zooals allen getrouwen te beurt zal vallen.

I N H O U D :

Herinneringen aan den Profeet Joseph Smith	Blz. 49	Die „Verschrikkelijke Mormonen”	Blz. 57
Mededeeling	„ 54	Wat geloof is	„ 62
De Geschiedenis herhaalt zichzelf	„ 55	De Zending in andere Landen	„ 63
Mijne bekeering	„ 56	Notitie	„ 64
Aangekomen	„ 56	Overleden	„ 64

Uitgave van ALF. L. FARRELL, *Izaak Hubertstraat 120*, Rotterdam
Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland.